

Welk beeld of gedachte krijgt, of heeft u, bij de of een woestijn? Misschien heeft u er ooit wel eens gebivakkeerd? Zelf heb ik daar een mooie herinnering aan.

Als je echt de stilte op wilt zoeken, dat je je levensvloeistof in je oren kan horen suizen, dan is dat 'the place to be'.

Er heerst daar een niet voor te stellen, oorverdovende stilte in die onmetelijke bak met zand en zandduinen. Heb dat ooit mogen ervaren in Oman toen ik daar was. Het was een unieke belevenis, daar te midden van die ontelbare zandkorrels.

En als de avond dan invalt, wordt je getrakteerd op een ongelooflijk mooie sterrenhemel. Wij waren goed voorbereid erheen gegaan, met een woestijnschip op vier wielen en voorzien van een welgevulde koelbox, voldoende drinken, warme slaapzakken, comfortabele veld bedjes, een Perzisch tapijt om op te zitten en genoeg brandhout om een vuurtje te maken, wat gedurende de nachtelijke periode voor warmte en licht zorgde en om eventuele wilde dieren op afstand te houden.

Maar de woestijn brengt ook andere beelden en ervaringen mee, zoals in het evangelie verhaal. In de Bijbel heeft de woestijn een heel specifieke betekenis. De woestijn is er een leerplaats. Het is de plaats waar het leven geleerd moet worden. Dat wisten de Israëlieten al, toen ze veertig jaar door de woestijn trokken, om het Beloofde Land te bereiken. Veertig jaar om Gods wil te leren kennen. Veertig jaar om de zuivere bronnen te vinden met het water dat alle dorst lest. Veertig jaar!, dat is een heel stuk mensen leven.

Het leven in een woestijn kan een zware tijd zijn, het is een taai en hard bestaan, wat veel van het lichaam en geest vergt. Daarnaast wordt je compleet op jezelf teruggeworpen. En als je moe en uitgeput bent, hongerig en dorstig, kunnen allerlei gedachten, visioenen tot je komen. Kan je dingen gaan zien die er niet zijn. Een fata morgana heet dat met een mooi woord.

Een woestijnperiode kan ook een metafoor zijn voor een moeilijke periode, of periodes in je eigen leven die je hebt moeten doormaken, of misschien nu doormaakt. Zo beleeft een ieder, zijn of haar kleine exodussen. Waarin er eerst iets moet sterven, zodat er wat anders kan opstaan. Dát zit er allemaal verborgen in het getal "veertig", en dát gebeurt er in de 'woestijn': je leert er en je groeit er met vallen en opstaan als mens naar Gods bedoeling: vrij en vertrouwend, open naar de toekomst, op hoop van zegen.

In het evangelie verhaal, sleept de duivel Jezus - na een periode van vasten en op zijn kwetsbaarste moment - van hot naar her: van de woestijnvlakte naar een hoge berg en van de berg naar het dak van de tempel in Jeruzalem. Van hoog naar laag, van woestijn naar stad, van honger naar verzadiging, van macht naar vervulling en van verwachting tot aanbidding. Bekoringen en verleidingen in alle soorten en maten. Alles wat het leven te bieden heeft, wordt hier aan Hem getoond.

De duivel speelt met de beproevingen in op het persoonlijke, maar Jezus zoekt iets heel anders. De oeroude, van jong-af-aan ingeoeffende Torah teksten houden Jezus bij de les. Zij beschermen hem als een soort schild. Hij blijft in relatie met Zijn Vader staan, alles begint en eindigt met liefde.

Even naar u en mij toe: welke teksten helpen jou om je roer recht te houden? Helpen jou bij lastige keuzes, je te herinneren wat er ook alweer bij jouw kern hoort? Is het een tekst, of een liedje, een motto, een gebed of misschien een voorwerp, een wandeling in de natuur, of misschien zelfs het lopen van de Camino?

De Veertigdagentijd waarin wij nu leven, kan ons uitdagen 'de goede weg' te zoeken. In onze onrustige maatschappij, wordt het ook steeds belangrijker de rust te bewaren. Want ik weet niet hoe u het beleeft, maar net als je denkt het niet gekker kan worden in de wereld, blijkt er nog een overtreffender (na)trap te zijn, zowel letterlijk als figuurlijk. Zelfs the sky is niet meer the limit. Op alle fronten wordt de macht, honger naar nog meer macht, maar ook het kleineren uitgeoefend, zichtbaar maar ook onderhuids. Het sturen op angst en het

wegnemen van zekerheden, de pogingen om alles uiteen te drijven en te ontwrichten, het eigenbelang voor alles te laten gaan, zijn helaas aan de orde van de dag en is de huidige realiteit. Wat zorgt voor grote onrust en consequenties dat dit met zich meebrengt en geeft voor de gehele wereld. En ik ga en hoef geen namen of landen te noemen, het is een eindeloos, lange, trieste lijst, u wel bekend.

Hoe in deze onzekere en chaotische tijden daarmee om te gaan, hoe je daarin te verhouden? Waarop nog te vertrouwen? Angst is te allen tijde een slechte raadgever. Verslagen in een hoekje te gaan zitten gaat ook niet helpen. Maar wat dan wel? Dan maar geen nieuws volgen, je ervoor afsluiten, op je eigen veilige eiland gaan zitten en denken, hopen en bidden dat het wel voorbijgaat? Die neiging krijg je wel.

Wat erbij zou kunnen helpen, is bij jezelf blijven en in te keren. Beginnen met zoeken en kijken wat écht belangrijk is. Aftasten, ontdekken, wellicht een keer of wat 'nee' zeggen op alles wat op je af komt. Kiezen voor anderen, in het groot of in het klein. Verbinding met elkaar blijven houden en zoeken. Met hoop op een betere toekomst, ook voor de generaties die na ons komen, voor de mens en natuur die nu onder dit alles lijdt. Samen dit te blijven dromen en er stappen in te blijven zetten, voor een betere wereld.

Want elke dag is een dag om te leren en te groeien. Zolang, een heel leven, heeft een mens nodig om te leren wat het betekent dat je kind van God bent, zuster en broeder van je medemens. Op die levenslange tocht wordt een mens blootgesteld aan heel wat verleidingen en bekoringen die hem van die weg trachten af te helpen.

Maar eigenlijk moeten we telkens kiezen voor de weg die innerlijk vrijmaakt. Jezus heeft vandaag zijn keuze bekend gemaakt: Hij wil geen wonderdoener zijn, geen heerszuchtige koning zijn met alle macht, geen hogepriester die bezit neemt van de tempel. Jezus kiest niet voor de kant van de machtigen!

Hij kiest voor de weg van Zijn Vader. God. Hij wil binnen het verbond blijven, het verbond van de Eeuwige met alle mensen. Hij wil meeleven en meelijden.

In deze veertig dagen gaat Jezus ons voor op die weg, dient Hij als ons voorbeeld. En nodigt Hij ons uit, met Hem die weg te gaan. En niet op een eiland te blijven zitten, maar hoopvol uit te blijven zien naar de dag van morgen - en te doen wat er mogelijk is - een kleine stap is al genoeg en als je een grotere stap kan zetten, is dat ook heel fijn - om er te zijn voor onze medemens in de wereld waarin wij nu leven. Niet uit eigenbelang maar om niet, er te zijn met een liefdevol hart.

Mochten we Jezus volgen op die weg. Ja, mocht onze wereld die weg weer beter herkennen. Dat het ons mag bevrijden van wat mensen schaadt en doodt. Dat het Pasen mag worden.

Besluit ik met een gebed in dichtvorm van Margreet Spoelstra. Het heeft als titel: *Dromen*

Laten we vrede dromen - alsof oorlog niet bestaat
en er nergens doden vallen - nergens iemand die iemand haat.

Laten we de stilte dromen - harde woorden niet verstaan,
als of haast en drukte wijken - er geen straaljagers bestaan.

Laten we ruimte dromen - brede stranden, wijde zee, verre
luchten, velden, bloemen en de wind - dat brengt hoop en
toekomst mee.

Laten we van liefde dromen - warm, sterk, licht en zacht.
Laat de liefde in ons komen - bij ons blijven, dag en nacht.

God van mensen, geef ons kracht waar te maken wat
wij dromen.

Laten wij dit Samen dromen – Liefde zij daad, Amen